

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2016. június hó 8. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

VÉGZÉST:

A garázdaság büntette miatt **az I. r. vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2015. október hó 13. napján nyilvánosan kihirdetett **3.B.255/2014/71.** számú ítéletének **az I. r. vádlottra** vonatkozó részét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy a bevezető részből a 2015. október 13.-i tárgyalásra utalást mellőzi.

Az elsőfokú eljárásban felmerült összesen 456.259,- (négyszázötvenhatezer-kettőszázötvenkilenc) forint bünygyi költségbl 313.440,- (háromszáztizenháromezer-négyszáznegyven) forintot és a másodfokú eljárásban felmerült 5.000,- (ötezer) forint bünygyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Kecskeméti Törvényszék az I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és d) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság bűntettében állapította meg. Ezért a többszörös visszaeső I. rendű vádlottat 1 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott feltétlen szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, és két korábbi ítéletével kapcsolatos feltételes szabadságot megszüntette.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét 390.259,- forintban állapította meg, amelyből 40.000,- forint megfizetésére kötelezte az I. rendű vádlottat, míg 283.440,- forint vonatkozásában azt állapította meg, hogy az az állam terhén marad.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést, a bűnösség megállapítása miatt, felmentés végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.449/2015/I-II. számú átiratában az első fokú ítélet az I. rendű vádlottra vonatkozó részének helybenhagyását indítványozta a bűnösségi körülmények helyesbítése és annak észrevételezése mellett, hogy az I. rendű vádlott nem minősül különös visszaesőnek.

A fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartotta. Ezt azzal indokolta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tényállása megalapozatlan, mert az iratellenes, illetve az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Hivatkozott arra, hogy a II. és a III. rendű elítélt sem tett terhelő vallomást az I.

rendű vádlottra, az eljárás során nem került tisztázásra, miként került a balta a helyszínre, és a felismerésre bemutatás sem vezetett eredményre. A védő érvelése szerint a kihallgatott tanúk vallomásai is oly mértékig ellentmondásosak voltak, hogy arra ítéleti tényállást alapozni nem lehetett.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezést alaptalannak találta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett hiánytalanul lefolytatta, ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett. Indokoltan utasította el a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványokat. E körben kifejtett álláspontjával az ítélet tábla mindenben egyetértett.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelésén alapuló tényállása megalapozott, azt csak azzal egészítette ki a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű vádlott 8) és 10) pontban részletezett ítéleteivel kapcsolatos feltételes szabadságának próbaideje - egyezően - 2012. november 30. napján járt volna le.

Helyesbítette az első fokú ítélet indokolásának 20. oldal hetedik és 36. oldal harmadik bekezdését akként, hogy I. r. vádlott neve helyesen az ügy I. rendű vádlottja.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítéssel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A vádlott felmentésére irányuló fellebbezések azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el az I. rendű vádlott védekezését, melynek a lényege az volt, hogy már csak azért sem köthetett bele a sértettbe, mert nem is ismerte. Ezen kiinduló pontból tagadta, hogy belekötött a sértettbe, és kiprovokálta a tettelegességig fajuló szóváltást.

Az elsőfokú bíróság az ügyben széleskörű bizonyítást vett fel, a vádlottakon kívül kihallgatta az elkövetéskor a szórakozóhelyen lévő személyeket is. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a tanúk emlékezete az idő múlásával halványult, és az események felidézését akkori ittas állapotuk is nehezítette. A tanúk fenntartották a nyomozás során tett vallomásaikat, amit a vádbeli cselekménysorhoz közeli időpontban tettek meg.

A másodfokú bíróság abban is egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a kocsmai verekedések utólagos felidézésének egyik jellegzetessége, hogy bár általában sokan tartózkodtak a helyszínen, a történeteknek azonban mégis kevés szemtanúja akad.

Az elsőfokú bíróság az egyes vallomások részletes ismertetését követően külön-külön kiemelte azokat a vallomásrészeket, amelyeket az egyéb bizonyítékok is alátámasztottak. Nem jelenti a bizonyítékok perrendszerű mérlegelésének sérelmét ez az eljárás. A bírói gyakorlat következetes abban, hogy valamely vallomásnak csak azt a részét fogadja el és értékeli bizonyítékként, amelyet más bizonyítékok is alátámasztanak, míg az egyéb, bizonyítékokkal alá nem támasztott vallomásrészeket elveti.

Az elsőfokú bíróság e vallomások egybevetése alapján, így különösen az 1. sz. a 2. sz. tanúk vallomása alapján állapította meg azt, hogy az I. rendű vádlott volt az, aki belekötött a sértettbe és

kiprovokálta a szóváltást. A nézeteltérést egyébként a II. rendű elítélt sem tagadta.

A kocsma előtti történésekre az előbb megnevezett tanúkon kívül a pultos, a 3. sz. tanú tudott nyilatkozni, ugyanakkor a II. és a III. rendű elítélt vallomása szolgált bizonyítékkul arra, hogy a helyszínrre az I. rendű vádlottat segítendő kisbaltát vittek.

E bizonyítékok külön-külön történő, majd együttes vizsgálata alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az ügynek az I. rendű vádlott - állításával ellentétben nem áldozata, hanem - az elkövetője volt.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére, és bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette. A jogszabályi hivatkozásnál azonban az ítélet rendelkező részében szükségtelenül tüntette fel a 2012. évi C. törvényt, mert az egységes bírói gyakorlat „Btk.”-nak mindig a hatályos Büntető Törvénykönyvet nevezi, a korábbi Btk.-ra kell az év és törvényszám megjelölésével hivatkozni.

Abban is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű vádlott társtettesként követte el a bűncselekményt. A bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 2. d) pontja szerint azonban az elkövetői alakzatra utalás megelőzi a bűncselekmény megnevezését: társtettesként elkövetett garázdaság büntette.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor az elkövetéskori és elbíráláskori Btk. rendelkezéseit egybevetve azt állapította meg, hogy az I. rendű vádlottra kedvezőbb az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezések alkalmazása.

Tévedett azonban, amikor az I. rendű vádlottat a többszörös visszaesésen túl különös visszaesőnek is minősítette. A vádlottal szemben garázdaság vétsége miatt több alkalommal indult büntetőeljárás, de ennek során vele szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására nem került sor (első fokú ítélet 9. oldal 11), 12), 13) szám alatt feltüntetett ítéletek). Az első fokú ítélet 8. oldal 8) és 10) pontjában részletezett elítélések a többszörös visszaesői minőség megállapítását megalapozzák, de a különös visszaesőkénti elítélését nem. Így a másodfokú bíróság mellőzte az első fokú ítélet 36. oldal második bekezdéséből azt, hogy az I. rendű vádlott a Btk. 459. § (1) bekezdésének 31. a) alpontja szerinti különös visszaeső.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság súlyosító körülményként a társas elkövetés helyett a társtetteskénti elkövetést, a büntetett előélet helyett pedig azt értékelte az I. rendű vádlott terhére, hogy a többszörös visszaesésen túl is volt büntetve. A már kifejtettkre figyelemmel mellőzte súlyosító körülményként értékelni az I. rendű vádlott különös visszaesői minőségét, a többszörös visszaesői minőségét pedig a kétszeres értékelés tilalmára figyelemmel azért, mert azt az elsőfokú bíróság helyesen, a büntetési tételkeret megállapításánál, a Btk. 89. § (1) bekezdésének alkalmazásával már figyelembe vette.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy e megemelt büntetési tételkeret alapján az I. rendű vádlott esetében az irányadó középérték 2 év 4 hónap 15 nap szabadságvesztés. Az I. rendű vádlott esetében számba vett súlyosító körülmények száma és nyomatéka az enyhítő

körülményekhez képest olyan mérvű, amelyre figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság igen méltányos büntetést szabott ki az I. rendű vádlottal szemben. Tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott terhére fellebbezést nem jelentettek be, ezért csupán ennek megállapítására szorítkozott a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságok megszüntetéséről, és a feltételes szabadságra bocsátás kizártságáról, valamint az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Az elsőfokú bíróság a vádlott személyiségére, továbbá az általa elkövetett bűncselekmény jellegére figyelemmel helyesen döntött, amikor a közügyek gyakorlásától is eltiltotta, ennek mértéke sem tekinthető eltúlzottnak, hiszen az a törvényi minimummal megegyező.

Az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán pontatlanul állapította meg az elsőfokú eljárásban összesen felmerült bűnügyi költség, valamint az állam terhén maradó bűnügyi költség összegét, ezért azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság 2015. október 13. napján érdemi tárgyalást nem tartott, mert a 2015. szeptember 30. napján tartott tárgyaláson az ügyet határozathirdetésre napolta el. Ennek megfelelően 2015. október 13. napján csak az ügydöntő határozat kihirdetése történt meg. Így a másodfokú bíróság az első fokú ítélet bevezető részéből a 2015. október 13.-i tárgyalásra utalást mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért az első fokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írt helyesbítésekkel helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (1) és a 403. § (5) bekezdése alapján az állam viseli.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2016. június hó 8. napja

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.. Cserhádi Ágota s.k.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.I.847/2015/7. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.255/2014/71. számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó része a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. június 8.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.
a tanács elnöke